

Ben Uçtum Sen Kaldın

Yönetmen: Mizgin Müjde Arslan
2012/Türkiye/Kürtçe-Türkçe/81'

Ben Uçtum Sen Kaldın(2012), henüz 31 yaşındaki Mardinli yönetmen Mizgin Müjde Arslan'ın yönetmenliğinin yanı sıra yapımcılığını da -Hüseyin Karabey ile beraber- üstlendiği bir biyografik-belgesel. Filmin ilk gösterimi, savcıya yapıyor: Bu filmin çekiminden hemen sonra, çekimler için gittiği Mahmur'dan dönen Müjde Arslan KCK Soruşturması dahilinde göz altına alınıyor. Filmi sorgulamayı yapan savcı da izlemek isteyince, ilk gösterim savcılıkta gerçekleşiyor.

Hikâye, Mizgin'i birkaç aylıkken bırakıp dağa çıkan ve PKK'ya katılan ancak Mizgin 17 yaşına bastığı sıralarda bir çatışmada ölen Ahmet Arslan'ın, nâm-ı diğer Kemâlê Sôr'un (Kızıl Kemâl) yani Mizgin Müjde Arslan'ın babasının hikâyesi. Hikâyenin izlenirliğini artıran başarılı bir kurgusu var filmin. Kopukluk yaşamıyorsunuz aksine merak ediyorsunuz. Sıkmayan ve didaktizme boğulmayan bir belgesel –ki bu belgeseli bir politik araç olmaktan uzaklaştırıyor, kurtarıyor.

Mizgin Müjde Arslan'ın siyasi kimliğinin üzerinden değil, çok vicdani bir noktadan şekilleniyor. Yani film bütün politikliğine rağmen, özünde çok bireysel ve vicdani bir kaynağa sahip. Bir arayış ile başlıyor her şey. Babasını arayan bir kızın hikâyesi anlatılıyor. Ancak bir yandan da yöre halkının dağ ile ne derece içli dışlı olduğunu, yaşadığı şartları gözler önüne seriyor.

Peki, film bu anlamda ne kadar başarılı? Yöre halkının diğer bölgelerden kopuşunu bütün çıplaklığıyla ortaya koymada gerçekçilikten uzaklaşmıyor. Öte yandan, filmin tanıtım yazısından anlayabileceğimiz üzere, Mizgin Müjde Arslan'ın esas amacı babasının hikâyesinin peşinden giderken bir yandan da Güneydoğu'da senelerdir akan kanın sebeplerini ortaya sermek. Ancak devlet baskısı hariç hiçbir somut sebebe (Güneydoğu'nun sınıfsal durumu, ağa – köylü çatışması, Ortadoğu'nun jeopolitiği gibi) değinilmemesi, filmi fazlasıyla mikro bakışla ve subjektif yapıyor. Diğer taraftan bu demek değil ki film başarısız. Belki eksik ve çok dar bir çerçeveye sahip, fakat yine de gerçekçiliği ve hikâyenin çekiciliği ile genç yönetmen izleyenlerin ilgisini 80 dakika boyunca kaybetmiyor.

Son olarak, film boyunca en çarpıcı sahne ise benim için 7. dakikadaki (kurgulanmamış) bir sahneydi. Mesaj vermek amacıyla değil de, gerçek bir acıyı ve arayışı izletmek amacıyla çekilen bu filmin tek mesajıydı o dakikada arkadan geçen Galatasaray formalı çocuk. Biz, biziz işte, diyor *Ben Uçtum Sen Kaldın*(2012). Mizgin'in kayıp babasının hikâyesini izlerken, Mizgin'in ve ailesinin nasıl acılar çektiğini yüzlerinden okuyorsunuz. İdeolojik ve politik konumlanışınız ne olursa olsun; kayıtsız kalamayacağınız bu sahne, sizi tüm eksiklerine rağmen bu durumu insani yönden değerlendirmeye sevk ediyor. Burada bir haklı ya da haksız yok, sadece bir durum var. Yönetmen, ülkenizi bir beden olarak düşünebilmenizi ve bu bedenin bir uzvunu çalışmaz halde bırakan sistemin hatalarını görebilmenizi sağlamayı başarıyor.

Ben Uçtum Sen Kaldın(2012), sorunlara yalnızca etnik ve üst yapısal bir gözle bakması açısından eksik fakat bölge halkının duygularını yansıtmadaki başarısıyla takdire şayan bir belgesel film. Silahların gölgesinde darmadağın olan ailelerden sadece biri de olsa, Mizgin Müjde Arslan'ın ve ailesinin hikâyesi insanın yüreğini titretmeye yetiyor.

Onur Bayrakçeken